

باستان گرایی در گویش خراسانی با محوریت آثار اخوان ثالث

نسرین بیرانوند^۱، پگاه تلاوری^۲

۱- دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور ملایر، ایران.

۲- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید چمران اهواز، مدرس دانشگاه علمی کاربردی بندر امام خمینی

چکیده

مهدی اخوان ثالث (۷۰۳۱-۹۶۳۱)، خلف صالح نیما یوشیج و از برجسته ترین شاعران معاصر ایران، متخلص به «م. امید»، پس از پذیرفتن شیوه ی نیمایی، در این قالب شعرهای زیبا، دلنشین و مانا از خود به یادگار گذاشت؛ اما وی در این حد متوقف نشد؛ چه، ا و برای برجسته ساختن و تشخیص بخشیدن به زبان شعر خویش، از تمامی امکانات زبانی بهره برد و شیوه ها و شگردهای بسیاری را به کار گرفت تا زبان شعرش را از زبان هنجار متمایز سازد. وی با پشتوانه گنجینه ی ادب فارسی و با بهره گیری از ظرفیت های زبان، به زبانی پخته و پرداخته دست یافت که ویژه ی شعر اوست. باستان گرایی یا آرکائیسزم، یکی از ویژگی های زبانی و سبکی اخوان محسوب می شود. این ویژگی از آشنایی و توغل او در ادبیات و شعر کلاسیک فارسی و نوعی سرخوردگی از روزگار و جامعه ی معاصر و پناه بردن به گذشته های دور باستانی و اساطیری ناشی شده است.

کلید واژگان: شعر معاصر شعر نیمایی، اخوان ثالث، باستان گرایی، گویش خراسانی